

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 28. června 2019 **stížnost státního zástupce** podanou proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 9. 4. 2019 číslo jednací 1 T 135/2018-620, v trestní věci proti **obžalovaným 1) V [redacted] H [redacted] narozenému [redacted] 2) JUDr. M [redacted] R [redacted] narozenému [redacted]** a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu se napadené usnesení **ruší** a soudu I. stupně se ukládá, aby o věci **znovu jednal a rozhodl**.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením okresní soud podle § 222 odst. 2 trestního řádu postoupil věc obžalovaných V [redacted] H [redacted] a JUDr. M [redacted] R [redacted] každého z nich stíhaného jednak pro zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku a dále obžalovaného H [redacted] pro spolupachatelství přečinu výtržnictví podle § 23 tr. zákoníku k § 358 odst. 1, 2 písm.a) tr. zákoníku a obžalovaného JUDr. R [redacted] pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, neboť dospěl k názoru, že se nejedná o trestné činy, avšak zažalované skutky by mohly být posouzeny jako přešupek. Trestné činnosti, pro kterou byli oba obžalovaní postaveni před soud, se měli dopustit tím, že:

obžalovaný V [redacted] H [redacted]

1) dne 5. 8. 2017 okolo 23:30 hodin v K [redacted] po předchozí slovní rozeprá udeřil dvakrát otevřenou dlaní do obličeje J [redacted] F [redacted]

2) dne 6. 8. 2017 okolo 4:02 hodin v K [redacted] v baru Ego Café, před nejméně třemi přítomnými osobami udeřil nejméně čtyřikrát do obličeje P [redacted] Š [redacted]

obžalovaní V [redacted] H [redacted] JUDr. M [redacted] R [redacted] údajně ve společnosti S [redacted] P [redacted], narozen [redacted]

3) dne 6. 8. 2017 okolo 4:05 hodin v K [redacted], n [redacted], se záměrem zamezit poškozenému M [redacted] F [redacted] oznámit napadení P [redacted] Š [redacted] obžalovaným V [redacted] H [redacted] na policii všichni obžalovaní křičeli, aby poškozený M [redacted] F [redacted] odložil mobilní telefon, obžalovaný V [redacted] H [redacted] opět udeřil poškozeného P [redacted] Š [redacted] do obličeje, křičel na poškozeného M [redacted] F [redacted] aby odložil svůj mobilní telefon, a když na to poškozený F [redacted] nereagoval a volal na policii, přistoupil k němu do prostoru za pultem obžalovaný JUDr. M [redacted] R [redacted] a udeřil poškozeného M [redacted] F [redacted] pěstí do hlavy a do nosu, až upadl na zem do chodbičky v zázemí provozovny, kam přiběhli též obžalovaní S [redacted] P [redacted] a V [redacted] H [redacted] a poškozeného mlátili pěstmi do hlavy, v důsledku čehož poškozený M [redacted] F [redacted] upadl do bezvědomí a všichni obžalovaní mu tak způsobili drobnou oděrku a podkožní krevní výron na čele, zlomeninu nosních kůstek bez většího posunu kostních úlomků s otokem a podkožním krevním výronem a drobnou oděrkou na hřbetě nosu se zakrvácením čelistní dutiny vpravo, podkožní krevní výron u vnitřního očního koutku vpravo, otok pravé tváře a podkožní krevní výron v okolí pravého oka, což si vyžádalo hospitalizaci poškozeného M [redacted] F [redacted] do 10. 8. 2017 v Oblastní nemocnici K [redacted] bezprostředně po tomto útoku obžalovaný V [redacted] H [redacted] opět přistoupil před barovým pultem k P [redacted] Š [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

a udeřil ho dvakrát do obličeje, přičemž obžalovaný V. H. se jednání pod bodem 1-3) dopustil, ačkoli byl rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 26 T 38/2016, který nabyl právní moci dne 25.8.2016, mimo jiné odsouzen za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

2. Proti tomuto usnesení podal ihned po jeho vyhlášení státní zástupce stížnost, kterou následně blíže písemně odůvodnil. Státní zástupce okresnímu soudu především vytýká, že uvedenou trestní věc nesprávně právně posoudil, nesprávně hodnotil nashromážděné důkazy a rovněž neprovedl dokazování v dostatečném rozsahu. Poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém, podle jeho přesvědčení, okresní soud zcela nekriticky přijal obhajobu obžalovaného JUDr. M. R. aniž by přitom přihlédl k dalším důkazům, případně, aniž by jednotlivé důkazy hodnotil ve vzájemných souvislostech. Co se týče jednání pod bodem 1), tak připomíná, že okresní soud dospěl k závěru, že obžalovaný V. H. skutečně fyzicky napadl dvěma údery dlaní do tváře J. F. což dovedl na základě výpovědi obžalovaného H. svědka F. a svědkyně H. Dále měl k dispozici také záznamy policie. Okresní soud rovněž dospěl k závěru, že i u skutků popsanými pod body 2) a 3) došlo ze strany obžalovaného H. k fyzickému napadení poškozeného, a to údery otevřenou dlaní do obličeje. Státní zástupce přitom zdůrazňuje, že veškeré tyto útoky, krom útoku na poškozeného F. sou zřejmé také z videozáznamu, který byl k důkazu proveden v hlavním líčení. Okresní soud ovšem již nedospěl k závěru, že by obžalovaný H. požadoval po poškozeném F. odložení mobilního telefonu, neboť na videozáznamu není nic takového slyšet, a žádný ze svědků to nepotvrzuje. Rovněž podle okresního soudu nebylo prokázáno, že by obžalovaný H. v prostoru skladu fyzicky napadl poškozeného F. Pokud obžalovaný H. poukazoval při hlavním líčení na to, že s ním byl přestupek ohledně napadení poškozeného F. projednán na místě policií a dostal pokutu, tak podle státního zástupce tato skutečnost neodpovídala listinným důkazům založeným ve spise, a okresní soud se spokojil pouze s tím, že přečetl zprávu policie a uvedenou informaci neověřil u příslušného správního úřadu, případně u policejního orgánu, který měl údajný přestupek projednávat.
3. Co se týče skutkového děje pod bodem 3) výroku usnesení, tak státní zástupce nejprve rekapituluje závěr okresního soudu, který uvedl, že objektivní důkaz - záznam - zachycuje pouze děj v baru respektive před barovým pultem a v místech určených pro hosty, nikoli však již ve skladu či v chodbě, kde mělo dojít k napadení poškozeného F. Ze záznamu vyplývá, že do prostoru skladu šel nejprve F., za ním obžalovaný JUDr. M. R. a následně ostatní spoluobžalovaní. Všichni pak místo opouštějí. Okresní soud proto konstatoval, že musel při hodnocení skutkového děje pod bodem 3) vycházet především z výpovědi svědků. V této souvislosti státní zástupce nesouhlasí s tím, když okresní soud přijal tvrzení obžalovaného JUDr. M. a R. z hlavního líčení o tom, že poškozený F. verbálně napadal hosty v baru, byl vulgární, a že říkal, že si přivolá na pomoc další kumpány, čemuž se obžalovaný snažil zabránit, aby konflikt neeskaloval. Jinými slovy se tak snažil obžalovaný JUDr. R. zabránit přivolání dalších kompliců poškozeného tím, že nejprve vyzýval poškozeného F. aby odložil telefon, a když tak neučinil, tak k němu přišel a došlo ke konfliktu, při kterém do něho strčil, až oba upadli do chodby baru. K takovým závěrům okresního soudu ovšem státní zástupce uvádí, že nikdo ze svědků nepotvrdil, že by poškozený F. verbálně napadal hosty a vyvolával v baru konflikty. Ostatně to podle státního zástupce nevyplývá ani z uváděných videozáznamů, ale právě naopak z nich lze vysledovat, že konflikty v baru vyvolával především obžalovaný H., ale i obžalovaný JUDr. M. R. který několikrát, jak sám říkal přátelsky, poplácal po tváři poškozeného Š.
4. Státní zástupce rovněž nesouhlasí se závěrem okresního soudu, který uvádí, že se nepodařilo prokázat úmysl obžalovaného JUDr. M. R. zamezit poškozenému v přivolání policie. Okresní soud opět uvěřil jeho tvrzení a zároveň tak připustil možnost, že si mohl myslet, že Shodu s prvopisem potvrzuje M. Š.

poškozený F[redacted] volá na pomoc své kumpány. V odůvodnění napadeného rozhodnutí tak citoval záznam hovoru na tísňovou linku, který skutečně z důvodu napadání poškozený [redacted] učinil, a v němž používal vůči policii slůvka „vole“. Z toho pak okresní soud dovodil, že si obžalovaný JUDr. M[redacted] R[redacted] neuvědomil, komu doopravdy poškozený volal. Podle názoru státního zástupce si ovšem jen stěží lze představit, že by poškozený své kumpány zdravil slovy „dobrý den“, atd. Okresní soud dále ani blíže nezhodnotil výpověď svědkyně H[redacted], která podle státního zástupce v přípravném řízení jednoznačně popsala, že chtěl F[redacted] zavolat policii a obžalovaný [redacted] ho vyzval, aby nikam nevolal a telefon položil. Pokud k takovému závěru dospěla uvedená svědkyně, tak to svědčí podle státního zástupce o tom, že situace na místě musela být velice napjatá, a obžalovaný R[redacted] věděl, kam poškozený volá. Státní zástupce proto znovu připomíná, že obžalovaný F[redacted] podle videozáznamu nikoho fyzicky nenapadal, ani se nesnažil vyvolávat žádné konflikty. Naopak, přivolat policii se snažil až ve chvíli, kdy se provokace a napadání ze strany obžalovaného H[redacted] vystupňovaly do neúnosné míry.

5. Ohledně skutkového děje v chodbě a skladu baru dále státní zástupce poukazuje na výpověď svědkyně H[redacted] z přípravného řízení, kde jednoznačně uvedla, že se u barového pultu poškozený s obžalovaným R[redacted] perou, k čemuž došlo poté, co poškozený neuposlechl výzvy obžalovaného JUDr. M[redacted] R[redacted] k odložení telefonu, přičemž ona se je snažila roztrhnout. Takové informace jsou ovšem podle státního zástupce v příkrém rozporu s tvrzením obžalovaného R[redacted] i poškozeného F[redacted]. Intenzita použitého násilí tak podle jeho názoru nespočívala pouze ve strčení, ale v mnohem větším ataku, který se snažila svědkyně H[redacted] přerušit, přitom ji však obžalovaný H[redacted] odstrčil, až upadla na zem, a následně na ni upadl F[redacted] což byl podle svědkyně důsledek rvačky, ke které došlo mezi všemi zúčastněnými, tedy mezi poškozeným a obžalovanými H[redacted] R[redacted] a P[redacted]. Poškozená poté sama uvedla, že právě v důsledku uvedené rvačky byl F[redacted] celý od krve. Z výslechu svědkyně rovněž vyplynulo, že nezaregistrovala snahu obžalovaného JUDr. M[redacted] R[redacted] konflikt v baru uklidňovat, což je podle státního zástupce opět v rozporu s tvrzením tohoto obžalovaného.
6. Podle názoru státního zástupce tak z dosud nashromážděných důkazů jednoznačně vyplývá, že se obžalovaný JUDr. M[redacted] R[redacted] snažil zabránit poškozenému v přivolání policie na místo, a to nejprve verbálně, a když se mu to nepodařilo, tak i fyzicky, přičemž se do skutkového děje dále zapojili obžalovaní H[redacted] a P[redacted]. Z videozáznamu je podle státního zástupce patrné, že jak obžalovaný H[redacted] tak i P[redacted] gestikulují a verbálně oslovují poškozeného F[redacted] v době, kdy se snažil na místo zavolat policii. Přitom poškozený [redacted], jak vyplývá ze záznamu hovoru na tísňovou linku, objektivně policii přivolal a ani nestačil sdělit policii nějaké podrobnosti, což státního zástupce vedlo k podrážení takového jednání obžalovaných pod skutkovou podstatu zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť obžalovaní násilím poškozeného nutili, aby něco konal a spáchali takový čin nejméně se dvěma osobami, V takovém případě není podle státního zástupce podstatné, zda se snažil JUDr. M[redacted] R[redacted] poškozenému vytrhnout telefon z ruky, což ani nebylo součástí popisu skutku v obžalobě. Pokud by totiž tato skutková okolnost byla prokázána, jednalo by se o mnohem přísnější právní kvalifikaci.
7. Ohledně násilí, které bylo na poškozeném F[redacted] spácháno na chodbě či ve skladu, státní zástupce nesouhlasí s tím, jakým způsobem okresní soud tuto část skutkového děje posoudil. Státní zástupce totiž nepovažuje hodnocení proběhlé situace poškozeným za věrohodné a přitom zdůrazňuje, že z hlediska hodnocení věrohodnosti poškozeného [redacted] a jeho výpovědi měl okresní soud k dispozici podané vysvětlení z přípravného řízení, kde poškozený vypovídal oproti hlavnímu líčení diametrálně odlišně. Na dotaz, proč tomu tak je, sám uvedl, že s odstupem času vidí situaci jinak, že vlastně o nic nešlo, že uvnitř mu na hlavu mohl spadnout sud, nebo láhev s alkoholem. Podle státního zástupce je tak u poškozeného vidět nejenom určitý posun náhledu na věc, ale i změna výpovědi, která neodpovídá ostatním důkazům. Připomíná přitom, že znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, uvedla, že zranění v obličeji poškozeného Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

neodpovídá tomu, že by bylo způsobeno pádem lahve s alkoholem nebo sudu na obličej. Po opakovaných dotazech obhajoby připustila, že by se to z deseti procent sice mohlo stát, nicméně k tomu dodala, že na takovou otázku může odpovědět pouze znalec z odvětví biomechaniky. Takový znalecký posudek ovšem okresní soud neprovedl. Podle názoru státního zástupce nelze výpověď znalkyně hodnotit pouze jako možnou pochybnost o mechanismu vzniku zranění, ale v celkovém kontextu s ostatními důkazy. Státní zástupce proto znovu opakuje, že znalkyně jednoznačně uvedla, že rozsah zranění poškozeného neodpovídá tomu, že by mu toto zranění způsobil pád sudu nebo lahve s alkoholem na obličej. Dalšími důkazy, které potvrzují verzi vzniku poranění poškozeného F. fyzickým napadením několika osob, jsou podle názoru státního zástupce ohledání místa činu a fotodokumentace. Jak i okresní soud konstatoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak z této fotodokumentace je zřejmé, že se ve skladu za barovým pultem nachází různé předměty jako lahve, krabice s alkoholem, barely z umělé hmoty a sudy. Žádný z těchto předmětů však není v pozici nasvědčující tomu, že by způsobil poranění poškozeného. Sud byl postaven u zdi, a na zemi, kde se ještě nacházelo tratoliště krve se smetákem, se nenacházely žádné střepy, či jakýkoli cizí předmět. Státní zástupce je proto přesvědčen, že jediným logickým závěrem, vyplývajícím z výše uvedených důkazů je, že poranění poškozeného bylo způsobeno některým z obžalovaných, k čemuž ještě přispívá výpověď svědkyně H. která jednoznačně hovořila o rvačce obžalovaných s poškozeným a také zvukový záznam z tísňové linky, který zachytil emocionální reakci svědkyně na dění ve skladu.

8. Státní zástupce dále uvádí, že není ani akceptovatelné využití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, neboť podle jeho názoru okresní soud spíše jednání obou obžalovaných bagatelizuje, když uvádí, že u obžalovaného H. došlo k méně intenzivním útokům na poškozeného Š. další osoby, a rovněž, že došlo pouze k drobnému incidentu ze strany obžalovaného JUDr. R. Podle názoru státního zástupce je nutné hodnotit fyzické napadání osob v širších souvislostech. Především je třeba se zaměřit na četnost fyzických útoků (těch bylo na straně obžalovaného H. více), jejich intenzitu a následky. I když v případě napadání poškozeného F. a Š. nedošlo k vážnějším následkům na zdraví, nelze považovat razantní údery otevřenou dlaní do obličeje poškozeného Š. za drobné políčky, jak je i zřejmé z videozáznamu, jako objektivního důkazu. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že se poškozený Š. necítil nějakým zásadním způsobem poškozen a nevnímal příliš intenzitu těchto útoků, neboť již zmiňovaný videozáznam je v tomto směru podle státního zástupce dosti vypovídající. Dále je třeba zohlednit, že obžalovaný H. a stejně tak obžalovaný R. se účastnili napadání poškozeného F. za barovým pultem a ve skladu, jehož důsledkem bylo krvavé zranění v obličeji poškozeného. Podle názoru státního zástupce tak rozhodně nešlo o pouhé hospodské strkanice, ale o poměrně razantní fyzické napadání, s cílem vyvolat větší konflikt, což lze podřadit pod porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem na ochranu klidného soužití občanů proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek. Jestliže okresní soud uvádí, že výtržnické jednání by mělo být vnímáno jako projev skutečně záporného vztahu pachatele ke společnosti jako celku, ke spoluobčanům vůbec, nebo k hodnotám, na nichž je založeno uspořádání pospolitosti určitého širšího okruhu lidí, tak potom právě jednání obou obžalovaných podle přesvědčení státního zástupce do tohoto okruhu jednání jednoznačně zapadá. Jak jinak posuzovat bezdůvodné napadání druhých osob, které po konfliktu v restauraci, chtějí na místo přivolat pomoc. Intenzita takového jednání rozhodně podle státního zástupce naplňovala vyšší míru škodlivosti, než která by byla postižitelná pouze v rámci přestupkového řízení. Při formálním pojetí trestného činu tak měl okresní soud jednání obou obžalovaných již kvalifikovat jako trestný čin. Závěrem svého opravného prostředku proto státní zástupce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

9. Krajský soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a přitom dospěl k závěru, že stížnost státního zástupce je důvodná.
10. Na úvod je třeba uvést, že před okresní soud byli na základě podané obžaloby původně postaveni celkem tři osoby, a to kromě obžalovaných V [REDACTED] H [REDACTED] a JUDr. M [REDACTED] R [REDACTED] také obžalovaný S [REDACTED] P [REDACTED]; jehož trestní věc byla až v samém závěru hlavního líčení vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí (viz. usnesení ze dne 19. 4. 2019 na č.l.619). Pokud se jedná o postavení obžalovaných H [REDACTED] a JUDr. R [REDACTED] tak okresnímu soudu sice nelze upřít snahu objasnit co nejpodrobněji události proběhlé v nočních hodinách z 5. 8. 2017 na 6. 8. 2017 (tedy již před poměrně dlouhou dobou) v baru [REDACTED] nicméně i přes tuto snahu nelze jeho závěry, vyjádřené v napadené usnesení, tedy včetně rozhodnutí samotného věc postoupit k projednání jako přestupek, akceptovat, neboť prozatím nejsou výsledkem postupu, který by vycházel ze základních zásad trestního řízení, vymezených v ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Z hlediska uplatněných výhrad státního zástupce je tak nutno zdůraznit, že nalézací soud v soudním řízení hodnotí shromážděné důkazy podle vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Je poté sice plně na úvaze soudu I. stupně jakým způsobem jednotlivé důkazy vyhodnotí a jakými důkazními prostředky bude okolnosti významné pro zjištění skutkového stavu objasňovat, nicméně musí v rámci tohoto procesu úvah a hodnocení mít stále na paměti výše uvedená ustanovení trestního řádu, neboť pouze v takové případě je možné vydané rozhodnutí (v tomto konkrétním případě tedy rozhodnutí o postoupení věci) považovat za výsledek spravedlivého procesu, což se, mimo jiné, musí také odrazit v přesvědčivém odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu. V nyní přezkoumávané věci ovšem napadené rozhodnutí, které vychází z dosud provedeného dokazování, takové požadavky nenaplnuje, a proto je stížnost státního zástupce třeba považovat za důvodnou.
11. Okresnímu soudu je v první řadě třeba vytknout, což by již jen samo o sobě vedlo ke zrušení napadeného usnesení, že jeho rozhodnutí je především vnitřně rozporné, neboť z odůvodnění lze vysledovat, že i když připouští, že v uvedeném baru došlo mezi obžalovanými a poškozenými ke konfliktním situacím, tak jim nepřikládá takovou váhu a význam, aby je bylo vůbec možné považovat za trestné (posoudil takové jednání jako možné přestupky), což ovšem absolutně neodpovídá výrokové části napadeného usnesení, neboť popis jednání, kterého se měli oba obžalovaní dopustit doslovně převzal z podané obžaloby, která naopak v tomto jednání spatřovala dva trestné činy (jeden dokonce posouzený jako zločin), a ponechal jej bez jakýchkoli úprav a změn, což znamená, že popis postupovaných skutků vůbec nereflexuje jím přijaté skutkové závěry, které tak prezentuje pouze v odůvodnění napadeného usnesení.
12. V této souvislosti je především vhodné připomenout, že ve výroku, jímž se podle § 222 odst. 2 tr. řádu postupuje věc jinému orgánu, se vždy uvádí skutek tak, jak byl zjištěn soudem, a to bez ohledu na to, jak byl případně popsán v obžalobě. Přitom je samozřejmě nutné zachovat totožnost skutku. Proto popis skutku, pro který se věc postupuje, musí odpovídat výsledkům soudem provedeného dokazování a zjištěným skutečnostem, protože jen takto vymezený skutek vytváří podklad pro orgán, jenž se má věcí dále zabývat. Takovým podkladem nejsou úvahy a závěry uvedené pouze v odůvodnění rozhodnutí (k tomu např. srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1417/2016 nebo sp. zn. 8 Tdo 560/2018). Z výše uvedených skutečností je ovšem evidentní, že okresní soud uvedená pravidla nerespektoval (nyní odhlédnuto od toho, zda byl takový postup vůbec na místě, jak bude uvedeno v další části tohoto odůvodnění), neboť ve výroku napadeného usnesení popsal skutky tak, že bezpochyby naplňují znaky žalovaných trestných činů, což následně neodpovídá skutkovým úvahám, které naopak prezentuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Takový postup proto nemůže být v souladu se smyslem Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

postoupení věci podle § 222 odst. 2 tr. řádu, které se týká vždy skutku, a nikoliv jeho možného právního posouzení, a proto je kladen požadavek na to, aby ve výroku usnesení o postoupení věci byl kromě označení (jména) obviněného a dalších základních obsahových náležitostí usnesení (§ 134 odst. 1 tr. řádu) uveden i popis skutku, jehož se postoupení týká, a to tak, aby tento skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 1996, sp. zn. 2 Tzn 97/1996, publikované pod č. 44/1996 Sb. rozh. tr., a přiměřeně též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2003, sp. zn. 4 Tz 9/2003). V odůvodnění usnesení o postoupení věci poté musí být uvedeny skutkové a právní úvahy, na podkladě kterých soud rozhodl o postoupení věci. Vzhledem k uvedenému významu popisu skutku je nezbytné, aby byl zahrnut do výrokové části každého meritorního rozhodnutí, protože jinak by vznikaly pochybnosti o zachování totožnosti skutku, o dosahu právní moci meritorního rozhodnutí a o možnosti použití opravných prostředků proti nim. Proto musí být již z výroku usnesení o postoupení věci podle citovaného ustanovení zřejmé, o jaký skutek se vlastně jedná a jaký skutek může být předmětem rozhodování jiného příslušného orgánu. Právní moci totiž nabývá jen výrok rozhodnutí, nikoli jeho odůvodnění, a proto příslušný orgán, jemuž byla věc postoupena, je vázán pouze vymezením skutku ve výrokové části usnesení o postoupení věci; popis skutku jen v jeho odůvodnění nestačí, protože jeho vymezení zde není závazné a neposkytuje spolehlivý podklad pro rozhodnutí příslušného orgánu o tom, zda jde o přestupek, nebo kárné provinění (opět obdobně viz Rt 44/1996 Sb. rozh. tr.). Již jen z těchto důvodů proto muselo dojít ke zrušení napadeného usnesení.

13. K výše popsaným pochybením ovšem přistupují i další vady, na které vcelku oprávněně poukazuje v podané stížnosti státní zástupce, a pro které tak rovněž napadené usnesení nemohlo obstát. Aniž by krajský soud jakkoli naznačoval, jakým způsobem by měl okresní soud ve věci rozhodnout, tak je třeba uvést, že rozhodnutí okresního soudu prozatím nevyznívá ani přesvědčivě, a to ať již se jedná o vlastní hodnocení průběhu skutkového děje nebo na to navazující právní hodnocení. Okresní soud sice velice podrobně reprodukuje obsah jednotlivých důkazů, nicméně pokud se jedná o jejich následné hodnocení, zejména v části týkající se zjištěného skutkového děje, který se měl odehrát v prostoru malého skladu za barem, tak v tomto směru se okresní soud spíše uchýlil k subjektivním úvahám, vycházejícím z vlastního hodnocení incidentu, zřejmě veden tvrzeními poškozeného F. [redacted] nežli z jejich objektivního hodnocení, které musí být výsledkem zhodnocení celého komplexu provedených důkazů a nikoli jejich samostatným posuzováním, bez ohledu na obsah důkazů dalších. Nicméně i tak okresní soud v odstavci 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že má za prokázané, že obžalovaný Vá. [redacted] H. [redacted] opakovaně fyzicky napadl poškozeného J. [redacted] F. [redacted] a to i za situace, kdy se uvedený poškozený, stejně jako např. poškození Š. [redacted] a F. [redacted] snažili závažnost jednání obžalovaných snižovat. Stejně tak okresní soud nepochybuje o tom, že tento obžalovaný fyzicky napadal také poškozeného P. [redacted] a Š. [redacted]. Ohledně těchto skutkových závěrů se mimo jiné, jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, okresní soud odvolává i na obsah kamerového záznamu, který zachycuje dění v uvedeném podniku, zejména v oblasti kolem vstupu a okolí baru. Pokud se ovšem jedná o tu část skutkového děje, která je popsána pod bodem 3) obžaloby, a která se týká obou obžalovaných, včetně původně spoluobžalovaného P. [redacted] tak aniž by opět krajský soud jakkoli předjímal jakým způsobem má okresní soud o tomto skutku rozhodnout, tak považuje za nutné uvést, že námitky státního zástupce vůči způsobu hodnocení provedených důkazů, včetně úvah o možné trestní odpovědnosti, jsou naprosto oprávněné, neboť, jak již bylo předesláno v předchozí části tohoto odůvodnění, tak okresní soud se namísto důsledného hodnocení všech použitelných důkazů ve smyslu ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, spíše uchýlil ke konstatování, že kamerový záznam tuto část jednání obžalovaných, kdy měli všichni napadnout v malé místnosti za barem poškozeného F. [redacted] nezachycuje (což je pravda), a zároveň uvěřil obhajobě obžalovaného JUDr. R. [redacted] který uvedl, že se na základě probíhajícího telefonického hovoru domníval, že poškozený F. [redacted] odcházel na místo přivolat na pomoc nějaké své „kumpány“, čemuž chtěl zabránit, aby nedošlo k eskalaci sporu. Okresní soud Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

zároveň při hodnocení této části skutkového děje vycházel i z výpovědi samotného poškozeného, který u hlavního líčení vypovídal tak, že incident ani nevnímal jako nějaké napadení, ale spíše nedorozumění (k tomu nutno poznamenat, že po jeho odchodu do prostoru za barem, tedy v době, kdy mělo dojít k protiprávnímu jednání obžalovaných, byl posléze zraněn v obličejí, upadl do bezvědomí a z místa jen odvezla záchranná služba), apod. K tomu lze jen uvést, že státní zástupce naprosto oprávněně namítá, že okresní soud provedené důkazy hodnotil povrchně, nikoli důsledně ve vzájemných souvislostech, a přesvědčivým způsobem, kdy se tak např. nevypořádal s celým obsahem hovoru poškozeného na tísňovou linku 158, a na to navazující výpovědi svědkyně H. [REDAKCE] (barmanky), která sice také u hlavního líčení vypovíдалa poněkud vyhýbavě, nicméně po přečtení procesně použitelné výpovědi z přípravného řízení potvrdila, že vše co tam uvedla je pravda. K tomu poté přistupují již zmíněné záznamy z kamerového systému, umístěného v prostou baru, na nichž je skutečně jednoznačně patrné, že ani jeden z poškozených následně vzniklé konfliktní situace nevyvolal a ani jeden z nich nikoho z přítomných fyzicky nenapadal. Přesvědčivě proto ani nevznívá závěr okresního soudu o vědomosti obžalovaných komu vlastně poškozený F. [REDAKCE] telefonoval, jak opět vcelku přílehavě uvádí v oprávněném prostředku státní zástupce. Je samozřejmé, že na kamerovém záznamu není ta část jednání, kdy mělo údajně dojít k napadení poškozeného F. [REDAKCE] zachycena, nicméně to samo o sobě ještě nemůže znamenat, že důkazní materiál ohledně této části chybí, jak opět důvodně okresnímu soudu vytýká státní zástupce. Je totiž zřejmé, že okresní soud skutečně měl k dispozici celou řadu důkazů dalších (např. výpovědi svědků, kamerový záznam zachycující dění před barem a částečně i za ním krátce před odchodem poškozeného do skladu, telefonát poškozeného na linku 158, včetně zachyceným hlasových projevů svědkyně H. [REDAKCE] s nimiž se však v celém jejich komplexu nevypořádal způsobem, který by nevzbuzoval důvodné pochybnosti o jejich správnosti, a proto takové závěry nemohou obstát. Na tom nemůže nic změnit ani okresním soudem zmiňovaný postoj poškozených k celé události, kterou subjektivně vnímají jako jistou nehodu názorů, či závěrečný návrh zmocněnce, neboť případná trestní odpovědnost pachatele za konkrétní protiprávní jednání musí vycházet pouze z hodnocení všech provedených důkazů nalézacím soudem a nikoli stranami řízení. Lze tedy shrnout, že námitky státního zástupce, blíže rozvedené v podané stížnosti, byly shledány krajským soudem jako důvodné a v dalších podrobnostech je proto možné na ně také odkázat.

14. Krajský soud dále považuje za nutné vyjádřit se k okresním soudem použitému výkladu zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu ust. § 12 ods.2 tr. zákoníku, na kterou okresní soud poukázal v rámci vydaného rozhodnutí, když k postoupení věci do přestupkového řízení jej vedlo i to, že jednání obžalovaných hodnotil jako „drobné fyzické útoky“ či „drobnou hospodskou šarvátku“. K řešení této otázky je tak třeba uvést, že Nejvyšší soud dlouhodobě judikuje, že jednání naplňující (formální) znaky trestného činu je třeba zásadně posoudit jako trestný čin, nejde-li o případ zvláštní (výjimečný) dalšími okolnostmi, pro které není namístě jej jako trestný čin postihovat, ale postačí postižení podle jiného právního předpisu. Při výkladu této zásady lze přitom vycházet především ze stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu publikovaného pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr. (ze dne 30. 1. 2012, sp. zn. Tpjn 301/2012), v němž Nejvyšší soud dospěl mimo jiné k těmto závěrům:
15. Trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva.

16. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty.
17. Z výše rozvedených důvodů proto krajský soud vyhověl stížnosti státního zástupce, usnesení okresního soudu zrušil a zároveň mu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.
18. Okresní soud tak především dokazování doplní ve vztahu k obžalovanému H [REDAKCE] o zjištění, zda tento obžalovaný skutečně byl na místě samém, jak je tvrzeno, potrestán za napadení poškozeného J [REDAKCE] F [REDAKCE] jak se také dožaduje státní zástupce, a pokud ano, tak je třeba, aby takové potrestání, z hlediska dodržení zásady trestního řízení „ne bis in idem“, bylo blíže prověřeno, což se dosud nestalo. Okresní soud může samozřejmě podle své úvahy a dosavadních výsledků dokazování provést i důkazy další, jakkoli mu to přímo krajský soud neukládá, v každém případě se ovšem soustředí na mnohem preciznější odůvodnění přijatého rozhodnutí, které musí být souladné s výrokovou částí rozhodnutí, z něhož vychází, což rovněž napadené usnesení postrádá. V každém případě, a to i s přihlédnutím ke zmíněným výhradám státního zástupce ke způsobu hodnocení důkazů, bude okresní soud při jejich dalším hodnocení postupovat se vši důsledností a pečlivostí v intencích ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, tak aby bylo přesvědčivé a mohlo být v konečném důsledku na ně pohlíženo jako na rozhodnutí, které je výsledkem spravedlivého procesu. Dále je třeba uvést, že pokud by okresní soud z provedeného dokazování nakonec dovedl, že při zachování totožnosti skutku, byly ve smyslu § 13 odst. 1 tr. zákoníku naplněny po formální stránce znaky některého z trestných činů, tak teprve poté bude posuzovat, ve smyslu výše popsáných výkladových pravidel ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku, zda se jedná o jednání, které je natolik společensky škodlivé, že je třeba již uplatnit odpovědnost podle trestního zákoníku. K tomu lze snad jen dodat, že obžalovaní byli postaveni před soud pro jednání, které mělo být gradací předchozích konfliktů s poškozenými, a které bylo obžalobou posouzeno podle kvalifikované skutkové podstaty, tedy jako protiprávní jednání již ze své povahy závažnější. Na závěr je ještě nutné okresní soud upozornit, že opisy rozhodnutí musí obsahovat mimo jiné také číslo stránky a spisovou značku, což v opisech napadeného rozhodnutí chybí.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Praha 28. června 2019

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová